

haanden at forfremmes til de højere. Var der undtagelsesvis ansat Officerer som Kontorchefer — i alt 2 —, var det af særlige Grunde. Denne Ordning havde aldrig givet Anledning til berettiget Klage fra Hærens Side, fordi man i selve Ordningen havde Garantien for, at det var Hærens indstillende Myndigheders saglige Grunde, der betingede Afgørelserne.

Vilde man ikke desto mindre have foretaget en Omordning i 1868, saa gav Loven om Hærens Ordning af 6. Juli 1867 Midlerne til at gennemføre denne ikke alene paa en rationel, men tillige paa en meget økonomisk Maade. Man kunde med Svejts som Forbillede have nøjedes med 1 Direktør og 1 Sekretariat. Thi, da vi foruden de 2 Generalkommandoer ikke alene havde ved Lov faaet Generalinspektøren for Vaabnene, en Chef for Generalstabens og en Chef for Forplejningskorpset samt en Generalauditør, en Stabslæge og en Stabsdyrlæge, kunde ingen Sag komme til Krigsministeriet, uden at den var behandlet af netop den Myndighed, der sad inde med størst Sagkundskab paa vedkommende Omraade. Men det var der ingen, der syntes at have tænkt paa i Krigsministeriet. Man vilde en Omordning; men den, der blev skabt paa Grundlag af den kongelige Resolution af 31. Marts 1868, var blottet for ethvert Princip.

Man organiserede paa Basis af en fast Direktør, men desuagtet var denne Post kun besat fra Oktober 1868 til December 1872, fra Februar 1873 til Januar 1878 og fra November 1880 til September 1884. Siden da har Posten staaet ledig indtil nu, altsaa i 25 Aar.

Man havde gjort Chefen for Armeens Intendantur til Chef for Hærens Forplejningskorps, og ham flyttede man nu bort fra Krigsministeriet med en stor Del af de Sager, der tidligere havde været underlagte Armeens Intendantur.

Den tidligere Direktion for Kommandoen blev delt i 2 Departementer, hvert under en Departementschef. Deraf kom 1ste Departement til at omfatte det Personel, der behandlede i det tidligere 1ste

Kontor, og største Delen af de tidligere Intendantursager (2det Kontor). 2det Departement omfattede Hærens Materiel (3die Kontor) og Befæstningsvæsen (4de Kontor). Men der var endnu en Rest af Intendantursager, og de bleve fordelt paa 1ste, 3die og 4de Kontor. Følgen blev bl. a., at det blev 4de Kontors Opgave at behandle saa heterogene Sager som Befæstningsvæsen, Generalstabens militære Rekognosceringer og topografiske Maalinger samt — af Intendantursager — Indkvarteringsvæsenet og Sygehusvæsenet.

Fra nu af bleve alle Poster som Direktør, Departementschefer og Kontorchefer udelukkende besatte med Officerer af Hæren eller ligestillede, og ikke nok hermed er man Tid efter anden kommen ind paa at fylde Kontorerne med Officerer og ligestillede uden at formindske det Personale af Fuldmægtige, Assistenten og Skrivere, der ere bevilgede paa de aarlige Finanslove.

Med Forandringen i 1868 begyndte tillige en ny Æra for Krigsministeriet. Uden Lovhjemmel kunde man nu skrive sig op paa en Kontorstol fra Kaptajn til Oberst. Krigsministeren forfremmede sig selv, og ved Ansættelser og Forfremmelser blev det af større Betydning at have Venner i Krigsministeriet end at være godt anbefalet af Hærens overordnede Myndigheder. Folketingets Behandlinger gennem mange Aar vidne tilstrækkeligt om de Klager, som disse Forhold gav Anledning til. Men det værste var dog, at de indstillende Myndigheders, Generalkommandoens saavel som Generalinspektionens m. fl., sagligt behandlede Ekspeditioner nu skulde underkastes Kritik og Behandling af Krigsministeriets Personale, saa at disse Myndigheder i en vis Forstand bleve stillede under dette Personales Værgemaal. At en saadan Ordning kun kunde blive til Skade for Hæren, trænger end ikke til Bevis, og derfor vil det for Mindretallet være overflødig yderligere at motivere, at det ikke kan gaa med til at lovhjemle den nuværende Ordning af Krigsministeriet paa den Maade, Lovforslaget tilsigter.